

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap februarius 8^{kád} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' két lantos. *(Folytatás.)*

Már Budán volt a' haza atyja, 's az érsekeknek, püspököknek, és az ország-nagyoknak körében a' közelgő vésznek elűzése iránt tanácskozott: midőn a' két ifiak ott megjelentek. — A' király örömkönyekre fakadt ezeknek látásán, 's őket azonnal azon csapatokhoz csatolta, mellyek László nádornak vezérlése alatt az ország széleire olly végből voltak rendelve, hogy addig a' Tatárokat a' berohanástól vitéz ellent-állással visszatartsák, míg a' hazának egyéb részeiből összegyülemendő seregek utánok küldetnek, 's egyes erővel a' kegyetlen had széjjel verettetik.

Elek és Dezső a' nádor zászlója alatt megjelentek ugyan az ország szélein, 's minden erőt a' közelgő vésznek elűzésére fordítván erősen eltökélék, hogy a' király 's haza által benne helyezett reménységnek, és várákozásnak tökéletesen megfelelnék. Az intézetek előre, és jól valának megtéve, de az ellenek állott igen nagy erő által megveretve kevesed magokkal futni kénytelenítvén a' királyhoz siettek, hogy őt a' szerencsétlen csapásról tudósítsák, és a' védelem megszerzésére még inkább serkentsék. — Búsongva ült nagyjai között Béla, kit a' tetemes rosznak szét oszlatására törekedő aggodalom, és annak meggondolása, hogy a' feldühült Magyarok Kuthen kun vezért, a' Tatároknak ezen haza elfoglalására tett behívása gyanújából, családjával egyetemben megölték, nem kevesse nyugtalanítá. Az aggodalom még inkább meglepte az új szomorú hirnek hallásán Bélát; ez okból az országnak még akkor is vele együtt tanácskozott rendeit legsietősebben úgy bocsátá-el Budáról, hogy minél előbb a' parancsolt és ígért fegyveresekkel Pestre vissza térjenek.

A' veszedelemnek léptenkénti közelgésével Fridriket Austria herczegét is segedelem-küldésért megkérvén, egyszersmind a' Kunoknak a' felkelést parancsolta, maga pedig az összegyűjtött sereggel Pestre tért által, hogy itt ezen erősségben a' segedelmeket bevárván egyesült erővel mehessen a' haza, sőt egész Europa ellenségének megtörésére.

Az alatt a' harcshoz szokott tatár vezér Báth nyolcz társaival, nevenként: Docsétor, Kadán, Koakton, Fejkán, Peta, Herme, Csáb, Okadár-ral 's öt száz fegyveresből álló népétől kísérve, miután a' nádort azon 1241-dik évnek böjt-elő hava 12-én megverte volna, annak nyomán egész Pest alá nyomult, sőt már olly vakmerőségre is vetemedett, hogy katonájának egy részét Vác-znak felpredálására is elküldötte. — Vértó szívvvel érté Béla ezen jeles püspöki városnak felégettetését, kiraboltatását, és lakó-jának levágattatásukat; fájdalma még annál inkább kinzotta őt, mivel hadi ereje a' Tatárokéval összevetve olly csekély volt, hogy az első ütközéstől magát az országnak veszélyét lehetett következtetni. — Illy helyzetben találta őt a' segedelemre jött Fridrik, ki is Elek csekély fegyvereseivel egyesülve Pestről kitörtetett, és egy tatár csoporttal megütközött. — Fridrik ön kezével két Tatárnak vette életét: Elek pedig magát még vitézebben kimutatván tért ismét azon csoportnak szét veretése után némelly foglyokkal a' királyhoz, ki is Eleknek vitézségét és nemes elszántságát egy érdem-keresztel jutalmazta-meg. —

E' kis ütközetben nyert győzelem kevélylyé tette Austria herczegét, 's már Tatárt látván, és illyképpen megelégedvén visszatért hazájába. Megjelenése ugyan bátor csekély haddal történt, még is némi öröme buzditá a' hálás Magyarokat: de a' szomorú következő mutatta, hogy inkább ártott, mint használt az a' hazának. — Ugyan is Ugrin Kalocsának érseke némelly már hadaikat Pestre vont nagyokkal arra törekedett, hogy Bélát a' haza ellenségével, előbb mintsem az még több veszélyt árasztana széjjel, teendő ütközetre bírja. Bélának nem volt kedves e' tanács, mert ismerte hadának a' Tatárokéval összevetőleg gyengeségét, 's bevárni kívánta a' többi nagyokat is hadaikkal: de midőn azok őt szemébe gunyolni 's félenkséggel vádolni kezdték, a' megtámadást elhatározá.

Mindeneknek várakozása, reménysége, 's a' hon siralmas veszélyének szétosztatása az összeütközéstől függvén, Béla minden törekedését oda fordítá, hogy e' nagy munkának végrehajtására a' legjobb intézeteket megtehesse. — A' pesti falak közül kiindult tábornak első osztályát a' haza nádora László vezérlé; mellette az ifjú Drégely vitézeivel; a' király a' jobb had-szárnyat öcsesére Kálmán herczegre, 's a' balt Ugrinra Kalocsa érsekére bizá; a' sereg derekát maga a' hazáért aggódó derék fejedelem vezette; jobbján a' kegyelmét megnyerte Ipoly 's több hősek állottak. — Nem sok időre szemközt állott a' két tábor, 's a' jeladásra oroszán-bátorsággal törtetett ellenségére a' magyar had. Hullottak a' Tatárok, 's midőn a' győzedelmet megynyerniek még csak reményleni se lehetett félelemből-e vagy pedig szokott fortélyból futásnak erednek. A' hon

hada sarkukban volt, 's ezerek hullottak mindkét részről: de a' győzelem csak annyiban volta a' magyar nemzeté, hogy ellenségei megfutamodva még a' Sajón is által usztattak.

Elestveledett, 's Mo hi falunak innenső részén állott Bélának tábor a' Sajó vize partján, és túl a' megfutamodott tatár tábor. Az ellenség további üzetésének munkája a' jövő napra volt halasztva. A' megkivántató örök kiállittatván, a' vezérek helyökre léptek. — Éjfélt volt, midőn a' hid-őr ellenséget kiált. Ugy volt; Báth seregének nagyobb része azon által törve megtámadta Bélának hadát. Kálmán, Ugrin, 's Ipoly ott termettek övéikkel, 's nagy vérontás közben részint levágták, részint vízbe fullasztották, részint pedig visszatérésre kényszerítették a' megtámadókat. — Illy győzelem megnyertével mindnyájan ellenségeknek eltávozását gyanítván, nyugalomra tértek.

A' ravasz Tatárok távolabbról a' királyi tábortól, hol a' Sajó legcsekélyebb volt, az éj setétjétől takartatva által-keltek, 's még azon éjjel körül keríték a' nyugvó magyar tábort; 's midőn reggeledni kezdett, azt megtámadták. — Vitéz elszántsággal vetik melljeiket a' hon gyermekei e' vész ellenébe; halált osztanak a' dárdák és kopják; zápor-ként hullanak a' nyilak, 's mindkét részről ezerek esnek a' csata terére. — A' rettenthetlenül küzdő vitéz Ugrin elesik; Kálmán a' derék királyfi halálos sebet kap; a' király, Drégely, és Ipoly vérzenek, 's hazájok védelmén vitézül küzdve halált osztanak; a' vész nagyobbodik; a' hazai hadnak virága már elhalt, 's többé a' győzelemről szó se lehetett; hanem csak a' megszabadulásról kelle gondolkodni. — A' hiv Magyarok körükbe veszik királyjokat; vérökkel védik annak drága életét, 's ut nélkül futnak mindnyájan — nyomukban pedig a' Tatár.

A' két fiatal hős hiven követte a' királyt. Drégely hazáján kívül is szülőiért, Ipoly pedig kedves nőjéért, 's gyermekeiért remegtek. — Midőn Béla Kadánnak utána nyomulása miatt biztosan Zágráb, Spalatro és Tragur városok kő-falai közt se lehetett, az adriai tenger szigeteibe vonult, hogy itt jövődjét elvárja: Ipoly pedig sebei miatt elgyengülve őt nem követhetvén, némelly hiveinek gondjokra bízva magát, dalmát ország hegyeiben bolyongott, és egy barlang üregébe rejteztvén halálát leste. — Már valamennyire visszatért ereje, midőn a' barlang torkolatjában tatár zajt vesz észre. — Istenéhez fohászkodván, 's élte végét várva tovább halad a' barlangban, hol is egy nyilást fedezett-fel, mellybe azonnal bebocsátkozik övéivel, 's egy nagy kővel elfedi a' bemenetelt. — Minden beszédét hallá ellenségeinek, 's halálát megjelentnek tartván végső erejét összeszedte, és magát élve által nem adni határozá. —

Szerencséjére eszre nem vétetik rejtek-helye, 's élete megmarad. Ellenségei eltávoznak: a' tartós szenvedés hazája 's kedves nőjének elvesztésén érzett nagy fájdalmai, az egyedül erdei gyümölcsökön fanyalgás, és gyökerekkel élés egészen megrontották egészségét. Mint egy váz állott Elek, midőn egyik hive olly hirrel tér vissza, hogy a' Tatárok elhagyák magyar országot.

Áldást mond Elek a' megszabadító Istenhez, kilép setét lakából, 's hazája felé fordul. Mindenfelé csak a' pusztaságokat találja, és szíve ujjal könnyebben kezd dobogni. Ott volt már a' haza vég-határán; térdre esék, 's könnyeinek ömlése között csókolni kezdé a' pusztult hon letiprott ugarát, és fájdalommal tölt kebelével látván mindenfelől a' pusztulás szomorú nyomdokait, végre negyed magával jut a' felprédált ősi várba, Ipoly sághra.

Illyképpen találván ősi lakát nem lehetett Eleknek, ha a' mult boldog napokra visszagondola, 's a' gyászos jelennek szomorú képét látá, könnyeit visszatartoztatni; kín-marta kebelével tért azon szobának düledékeihez, hol hajdan kedves nőjének kebelén földi menyét élte. — Az eltűnt édes óráknak emléke éledett lelkében, 's ez őt egészen földre sujtá. „Ah Róza! vigy-el engem is ama boldogabb létbe“ — sohajta fájdalmában, 's a' földre omolva szabad folyást engedett gondolatjainak. — Éjfél volt már, midőn a' jóltevő álom majd majd elfogta törődött szemeit; ekkor a' szomszéd düledékekben lassú emberi hangokat hall, és figyelmezni kezd a' beszédre. — A' nyelv, mellyen beszéltek, hazai volt, — 's e' pillanatban bár mit nyerhetett volna, nagyobbra nem becsülhette vala, mint a' pusztá hazában anyanyelvének ismétli hallhatását. A' beszélők tüzet gyújtának, 's vadhust sütöttek. Elek övéivel közelebb lép hozzájuk, 's midőn észre vétetik, a' megjelentek botokra 's dorongokra kapnak, és fenyegetőleg kiáltják, hogy közeledni ne merészeljenek. — Ipoly azonnal által látta, hogy azok őket Tatároknak vélik; azért hazája nyelvén idvezelvén őket kijelenté kilétét. — Nevének hallásán mindnyájan lekapják süvegeiket, 's tisztelkedve közelednek hozzá; egy pedig a' többiek közül kiválván hozzá siet, 's e' szavak között „fiam! Elekem“ nyakába borulva forró csókjaival hintette a' halavány arcokat. Ez az öreg Drégely volt, Rózanak édes atyja, ki a' viszont-találkozásra érzett örömeből felébredve vejének kérésére illyképpen beszélte elő övéinek és saját történeteit:

„Midőn a' köz vésznek elüzetésére intézett lelkes törekedés körünkől elvont tégedet, ismerve árva hazámnak szomorú helyzetét, nem csak éretted, hanem azért is remegve oda irányzám gondolkodásom és iparkodásomat, hogy váramat tökéletesen megerősítvén egyszersmind abba elegendő erőt vonhassak a' megtámadtatásnak

visszaverésére. — Kincsed és a' magamé abba nem csak halmozva, hanem el is ásva tartattak, 's napok multával olly állapotban valék, hogy az ostromot bár egész évig is kiállhatónak hittem. — A' saját szerencsétlen ütközet megesett; 's így a' vész, mellytől előre féltem rettentő képből jelenvén-meg, szinte kikerülhetlennek látszott. — Hitesem a' szomorú hírek hallásán elbágyadva esett ölembe; szivnyilamlását panaszlá, 's két napi szenvedései után örök álommal váltá-fel földi létét. — Hitesed vigasztalhatlan lön, 's az amugy is éretted szer felett aggódónak életét féltetni kezdém. — Egyik reggel éppen a' vár falán állék, midőn egy szerencsétlen bejön kapumon, 's alig nyerve lélekzetet sápadt arczczal kiáltja: — „Uram! mentsd-meg éltedet, mert nyomunkban a' Tatár.“ — Ez egyike volt szerencsétlen kísérőidnek, ki Sajónál elfutott. — Hitesed reszketve lépett elejébe, 's őt hol léted felől tudakozá. Elbeszélé a' szerencsétlen csapást, de hogy te hova lettél, az iránt bizonyost nem mondhatott; azt azonban igazolá, hogy a' csata-téren nem maradtál, hanem futásban kerested élted maradhatását. Bár fájt távol léted a' kedvesnek, de mivel tudhatta életben maradásodat, némileg vigasztaltabb lön, 's csak gyermekeidért kezdé reszketni. — Én hogy ezeket még inkább bátorságba tegyem, a' nagy Sturecznak egyik szikla-hasadékába rejtém őket, elegendő élelemmel ellátván, 's az öreg Istvánt a' leghivebb szolgát, és Ankát az előregedett dajkát rendelvén melléjek. Az elválás percze fájdalmas; még pedig igen fájdalmas, lön; Rózát készítettem gyermekeivel menni, de ő engemet agg napjaimban elhagyni nem akart, nekem pedig gyalázatos lett volna elrejtezni, midőn a' szent hon és szabadságunk kívánta végerőmet. — Így vártuk veszélyünket.“

„Unokáimnak eltávozásuk után négy nappal — egy hétfői hajnalban kürtöl a' torony-őr, 's kiáltja a' Tatárok közeledését. — Leányom, bár mint ellenzém is, panczelt vesz magára, kardot kezébe, 's esküt mond, hogy velem akar halni, ha ellenségim lekonzcolnának. Könnyeimnek forrása között csókolám homlokát kedveltemnek, 's így nedves szemekkel sohajté az éghez segedelemért, 's irgalomért. Midőn rendbeszedém magamat, már váram előtt állott a' tatár had egyesülve a' Kunokkal, 's magam megadását kívánta. — „Halni tud a' Magyar csak — kiáltám nekik — hazája védelmezésében, de szolgál-igát viselni soha. 'S e' nyilatkozásomat nyil-esők követték. — Leányom férjfiassal erővel küzdött, 's embereim egészen elszánva harcoltak. — Magok jobbágyaimnak hiteiseik kődarabokat hánytak az ostromlókra, 's végre ellenségeim nagy veszteségök után eltávoztak. — De alig lehetett kipihenni magunkat fáradtságunkból, midőn újabb, és újabb csoportok által fásasztattunk.“ —

„Két hétig tartott már naponként több ízben újított harcunk, midőn egykor délben rettenetes erő közelgett váramhoz. — A' veszélyt innár kikerülhetlennek látván az elhalt vári atyát legfényesebb ruhámba öltöztetém, 's a' várpiaczra fektetém; magam, és leányom pedig köz ruhát vontunk magunkra, hogy ilyen sorsúaknak ismeretvén a' nagyobb kegyetlenkedésektől megmenekedhessünk. — Illy képpen kezdtük ismét harcunkat; de bár mint küzdénk is, a' vár bevétetett, 's mi foglyokká tétettünk.“ *(Folytatás következik.)*

INNEPLÉS.

Chinai menyekző.

Amboinába érkezttünkkor az egész város bizonyos gazdag chinai kereskedő fijának menyekzőjéről beszélt, ki egyik mandarinnak leányát készült elvenni. E' mandarin kapitáni czimzettel a' gyarmatbeli kereskedésnek elnöke volt. Ő elég tekintetben állott, hogy a' jövődő házassok innepi szertartásait tulajdon házába rendelje-meg; sőt, a' mi több, Pape ur — mert így hívták a' chinai kapitánt — annyira leereszkedett, hogy a' vőlegénynek legragyogóbb pomparuhájába felöltöztetvén nekem tiszteletét tette. Az alatt mig e' gazdag köntöst, melly különös és meglepő alakzatokkal volt prémezve, lerajzolni törekedtem, igen szépen kért a' jó kapitán, hogy arczával ezt a' világért se tegyem, ha halálát nem akarnám. Bizonyságul felhozá, hogy Lejeune ur Coquille körül tett utazásakor valamelly Chinainak arczát lerajzolta, 's hogy az ezen történet után egy vagy két esztendő mulva valóban meg is halt volna. Nagy hálátlanság lett volna részemről, az érdemes mandarint, ki olly nagy leereszkedést mutatott irántam, hasonló szerencsétlenségbe dönteni; megígérém tehát neki, hogy gondatlanságomtól elállok. Igéretem ellenére is eltakará arczát, 's midőn munkámmal készen valék, maga akart felőle meggyőződni, ha valóban nem festém-e őt le.

Menyekző előtti este a' vőlegény atyja házánál Morree urnál igen fényes vacsorára jelentünk-meg, hol a' helyettes kormányzó, 's a' gyarmatbeli katonaság tisztjei is jelen valának. Igen csinos, europai ízlés szerinti, teritékek fogák-el a' ház egyik legnagyobb teremét, 's a' hozzá kapcsolt karzatokban a' számos chinai vendégek számára különös asztalok valának. Vacsoránknál, melly a' legválogatottabb ételekből állott, a' házi ur vala elnökünk, de egy falatot sem evett. A' chinai vendégeknél fija ült elől; azonban hozzánk a' mi teremünkbe is néhányszor eljött, 's a' vendégek főbbjeivel csudálásra méltó módossággal áldomást ivott. Vacsora után az érdemes Morree urat a' Batu-Gadscha szép palotához kísértük-el, hol a' seregek czéllövésssel foglalatoskodának. A' mi jelenlétünk sokasága törekedőkke tévé a' katonaságot, úgy hogy valóban csudálni lehetett ügyességüket. Morree ur innét mindnyájunkat tulajdon Aër-Hollanda nevű igen szép lakására vezetett, hol arekapalmák árnyékai alatt a' legtisztább 's legfrisebb fürdőket leltük enyhítésünkre. Ő maga kínált-meg minket, hogy, meddig itt mulatnánk, házáat tartozkodásunk helyéül választanók és mindennel kedvünk 's kényünk szerint élnénk, 's mind ezt azon jóságos, őszinte, és szeretetre méltó nyíltszívűséggel, melyet talán csak az amboina-i Hollandoknál találhatni.

Mig mi az estet ezen bájos és gazdag enyh-lakban tölténők, a' Chinainak laka számos néppel telt meg, kik zajos muzsika 's a' tam-tam-harang csattogó, kábitó csengése közt leglármásb vigadalmakra fakadának. Igen fényes kivilágítás tündöklék a' jövődő házsnak szobájiban.

Következő napon az innepélyes mennyekzői pompa tartatott. Mint egy délutáni öt órákor számos vendégek jelenlétében a' vőlegény atyjával együtt a' ház főszobájában e' czélra felállított oltárok előtt szám-talan térdhajlásokat és idvezléseket tett. Az oltárok aranyzásokkal, rémletes sárkányokkal, viaszból készített sok és igen szép virágokkal, 's festett viaszgyertyákkal valának ékesítve, hogy ne mondjam megterhelve. Kün azonban száz meg száz flóta, czimbalom és tamtam zengedezései 's a' mozaarak szünteleni pattogása kábitá a' jelenvoltakat. A' vőlegény kiment, 's gyönyörű kékselyem gyaloghintóba lépett, mely drága aranyzásokkal ékeskedett. Ruhája kék volt arany- és gyöngyhimvarrással, lánszemű sárkányokkal 's a' t. ékesítve; övének csatja és sipkájának csúcsa drága gyémánthól valának. Így felkészülve számos hangászok, tüzműkészítők 's hosszú dárdákkal felfegyverkezett két sorban haladó emberek kíséretében menyasszonyának háza felé vitetvé magát. Ezen mozgás, zaj, 's pompa valóban rendkívüles látmányt nyujta, 's ujságával mindnyájunkat nem kis csudálkozásra gerjesztett.

(Féjzet következik.)

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Meteor-kövek. Kandahar nevű városban Indiában nem régiben meteor-kövek olly mennyiségben 's olly nagyságúak estek a' levegőből, hogy számos háztetőt keresztül zúztak 's néhányt egészen össze is tör-deltek. Ezen természeti jelenet után három napig folyvást tartó olly sűrű köd következék, hogy — mi azon tartományban hallatlan dolog — a' nap sugarai rajta keresztül nem hathattak.

Nagy kámfor-fa. Bizonyos utazó, ki nem régiben Chinából jött, bizonyítja, hogy Nanking környékében 120 láb magosságú kámfor-fát (laurus camphora) látott, melynek törzsökét 20 ember nem tudta átkarolni. Ama fehér gummi, melyet kámfornak nevezünk, ezen fának forradmánya. Egy közönséges kámforfa 15—20 fontot ad esztendőnként.

K Ü L Ö N F É L E.

Marseilleiek mulatságai. A' Marseilleiek legkedvesb 's tulajdonképpi mulatóhelyök az ugy nevezett „Montagnes russes“ térhely és kert a' város éjszaki részén. Lehet ott mindennemű frisitőket kapni, és számos mulatságot találni, minők a' kocsicsusztatás, golyóölökés czéllövészet 's t. m. — Többszer ugy nevezett athletai viaskodások is történnek, mik az angoly öklözéstől nem sokat különböznek. Vivhat-nak itt mind ollyak, kik az öklözést mesterségből üzik, mind műked-velők. A' körben (Circus) mindig ketten állnak egymás ellen rövid tér-dig érő bugyogóba öltözve, meztelen karokkal és mellel. Két öreg főöklözők birakúl választatnak, kiknek ítéletet kell hozniok az ütlekek-ről, melyek a' közönség lármás ujjongatása közt záporként hullnak mind a két részről. Díjul a' legjobb öklözőnek, ki azt mint mester-séget üzi, száz frank, a' műkedvelőnek egy arany óra adatik.

Vakmerőség szép példája. Dr. Adrian következő történetet ad elő utazási leírásában. Az alatt, míg Buonaparte consul 1800-ban seregét sz. Bernard hegyén keresztül olasz országba vezette, Bethencourt generalis parancsolatot kapott, hogy 1000 emberrel Simplon hegyén keresztül törjön, 's a' yeselleni sikátort 's Domo d'Ossalát elfoglalja. Hó-torlatok 's kőszakadások a' hidat elszakaszták, és alattok 60 láb szélességű mélység tátogott. Ezen átmenni lehetetlenség volt. Végre a' sokaságból előlép egy merész ficzkó, ki a' lehetetlennek látszót lehetőségessé tenni ajálkozott. Nehány kötelet összekötöttetett, 's egyik végét a' hidnak még álló fokához kötven a' többit testére burkolá, 's így lépett a' sziklafal lyukaiba, melyekben a' hid gerendái voltak. Így véres kezekkel 's ügygyel bajjal elért a' másik oldalra. Itt a' kötelet valamely sziklacsúchoz a' gerendalyukakon felül mintegy embernyi magosságra megköté, 's Bethencourt general volt az első, ki lábait egyik lyukból a' másikba téve 's a' kötelen megfogódzva a' fejszédítő mélységet átszegé. Fegyvereik 's tarisznyájik ellenére is a' katonák most egymás után áttakarodának. Volt még a' seregnek öt kutyája, melyek, midőnmár az utolsó ember is áttakarodott, egyszerre a' mélységbe ugrának; de a' víz felette nagy sebességgel omolván hármát ezen hív állatok közül elsodort; kettőnek elég ereje volt keresztül uszni 's a' sziklapartokon nedvesen és véresen felmászni, hol félholtan omlának uraik lábaihoz. Azon katonának, ki ama vakmerényt véghez vivé, 's a' sereg tisztjeinek neveik a' sziklába vésettek emlékezetül.

J E L E S M O N D Á S.

Szerencse.

Most arany kocsin szerencse

Csendesen visz tégedet:

Légy szemes; mert nem sokára

Elragadhat tátosa,

'S ül rövid vigság helyébe

Hosszadalmas fájdalom.

Virág.

Figyelmeztetés.

Hogyha a' méz-szavu hős piperéd' föllengve dicséri,

'S drága ruházatidon szinte elandalodik:

Vagy — ha szemét gyűrűzött ujaidra sovárgva meresztí:

Hidd-el lányka! arany, 's nem szíved az, mire vágy.

Bústa vi.

Megörögedni — így mondják a' szerelmesek — a' szív soha se szokott. — Annál rosszabb! miután a' testnek többi része veszendőbe megy, a' szív érzései pedig folyvást gyötrik a' halandót.

Féltetni a' nagy lelku nem tud. Az önszeretőt (egoista) sokszor kétségbe esésig lealacsonitva gyötri a' bizodalmatlanság.

Kérdezni egymást bizonyos tárgyak iránt az igazán szeretőknak nem szabad.

S z ó r e j t v é n y.

1) Midőn hazánk a' Töröknek
Rabja lön, midőn e' vész
Fenyegeté, akkor jött a'
Magyar földre az egész
Csapd-el fejét 's a' többihez
Képirónak van köze,
Mert neki fő eszköze.

2) Két szótag; kitalálhatod
Csak nézz a' kalmár-boltra
Lány használja, de számosan
Szoktuk aggatni holtra.
Ha elhagyod végjegyet,
Emlegetsz egy vármegyét.
L. K. Egerből.

Előbbi rejtvény: Fűrés.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.